

Prišla je Polona in izginila po stopnicah. Čez dobro uro se je prikazala Roza in se nasmehnila.

„Fant je. Pa živ!“ je rekla.

„Živ!“ je rekel Štefuc in se nakremžil.

„Živ!“ so mrmrali drug za drugim kakor bi molili litanije.

„Zdaj pa grem in vam skuham kave, prašiči!“ je rekla Roza. „Če človek tako pridno dela, se mora dobro podpreti,“ se je nasmehnila in šla v kuhinjo.

Medtem ko je Roza kuhala kavo, sta Pečanov Nace in Ruparjev Franc izginila. V kratkem sta se vrnila s tremi Peskarjevimi, ki niso bili več v uniformah, pač pa v starih Pečanovih hlačah. S čemernimi obrazi so sedli za mizo. Roza je skuhalo kave in jo prinesla na mizo. Sramežljivo so prijemali za žlice, drobili kruh v toplo kavo in gledali predse. Počasi so se odprla vrata. Vstopila je Ruparjeva Zora in držala v naročju novega človeka, ki je že ob prvi uri svojega življenja prinesel pomirjenje. Zora ga je najprej dala v naročje Nacetu, ki ga je potežkal, rekel, da je brhek pob, in ga dal Ruparjevemu Francu. Ruparjev Franc je prav tako rekel, da je brhek pob in ga dal Štefucu, ki se je očetovsko zamaknil vanj, zmajal z glavo in ga izročil Mojemu Jezusu. Tako je romal iz rok v roke, vsi so ga hvalili in se izražali dobro o njem, kajti vedeli so sicer, da še niso vsi računi tega večera popolnoma poravnani, a vendar so dihali z lažjim srcem.

Zunaj pa se je medtem iznad potoka dvigala rahla prosojna jutranja para, šla čez polje, božala zeleno travo, cvetoče marjetice, ki so se nagibale pod težo rosnih kapelj, ter se nato zavlekla proti zelenemu gozdu, ki se je kar zibal od samega ptičjega petja. Potem pa se je prikazalo sonce izza gore; žarek je padel v sobo, se poigral s krušnimi drobtinami in zasijal v razlitem vinu na mizi v tisočernih barvastih odtentkih, kakor je na tisoče odtentkov v naših srcih in v našem lepem življenju.

Jesen v gošči

Igor Torkar

List krvávi,
praprot zláta.
Rese cvet
čebelo zapoznelo vabi.
Preletela pajčevine tenke,
v soncu je srebrne.

Pod srebrno mrežo sva ležala —
in kot pajek, ki je sredi svojega srebra
obvisél negiben v sinjem molku,
je takrat beseda najina zastala.

Danes pa sem legel v praprot sam,
danes skozi solze v svet strmim:
lepa kot takrat je ta jesen,
spet nad mano list iz bakrenih pen,
sinjina, tišina spečih goščav
in tiho šumenje mrtvih trav.

Le pajek, najin bogatinek,
napravi pred menoj ovinek,
na hrbtu ziblje križ — križ črni,
ko beži v svoj dvor srebrni...

Žarek zimskega sonca

Igor Torkar

Kadar vzvalovi v posodah zimskih,
kadar iz oblakov prekipi zgnetenih
sonce, oj, srebrnoživo sonce,
in se v svet izlije,
ko toplina še prezgodnjih vetričev pomladnih
sivim zimskim vrčem dna pregreje,
kadar topli sončni smeh zaveje
preko rožniškega hriba,
preko polj, vrtov uvelih,
rožnodolskih hišic belih:
v dan zbežim pred vlažno steno,
prej pa še trdno zaklenem
v sobo mraz, zakrknjenost in laž;
v tisti kratki uri
tja za sončnim smehom krenem,
trdih senc se izogibljem
in verujem, da so srca
vseh ljudi, ki jih srečujem
nasmejana, vedra, zdrava
in s toplino oplojena,
srca, srca v labirintih
mrzlih senc zgubljena...